

befolkning herunder også tilbagevendende flygtninge og internt fordrevne.

Til hr. Søvnald vil jeg sige, ligesom jeg vil sige til hr. Jann Sjursen, at vi arbejder for at styrke FN's rolle. Jeg har talt med de europæiske medlemmer af Sikkerhedsrådet og med USA's udenrigsminister og har understreget nødvendigheden af at få skabt en konstruktion, som jeg sagde er en bro med to piller.

Den ene pille er den militære, og her anfægter ingen jo, at der er den amerikanske militærintsats den væsentligste. Heller ikke FN taler om, at der skal blå hjelme ind og overtage opgaven. 1483 gør det jo også klart, at det er autoriteten under amerikansk militær ledelse, som står for sikkerhedsopgaven og den militære opgave. Det er der ingen, der anfægter, og det er der ingen, der kan aflyse. Det ville være naivt at forestille sig andet.

Den anden propille er den politiske, hvor der skal større og større indflydelse til irakerne. Det er jo også det, der er tale om i de resolutionsforslag, som foreligger, men som altså ikke er færdigforhandlet i FN, at der skal en øget indflydelse til irakerne.

Kl. 20.00

Vi talte i forrige uge i FN med den irakiske leder for det rådgivende råd, EU havde møde med dem, og der talte de jo heller ikke om at overtage det med det samme; de talte om en »steadily and gradually« overtagelse, altså en fast, løbende rytme, hvor man gradvis overtager flere og flere områder. Og det sker jo allerede i dag, at de forskellige irakiske ministerier får overdraget flere områder.

FN's rolle er altså den politiske. Det er den med at genopbygge retsstaten, retssamfundet. Der nævnes også en række områder i resolution 1483, som altså ikke har været tilstrækkelige til at få skabt et enigt Sikkerhedsråd om den næste resolution, men der nævnes jo allerede i 1483 en række opgaver for FN, som man forestiller sig, at FN skal overtage.

Vi ser meget gerne, at FN får en stærkere rolle, det arbejder vi også for, og det har vi også meddelt USA. Den skal være så stærk, at også Kofi Annan er tilfreds med den opgave, han får tildelt, og mener, at han kan løse den.

Så har hr. Villy Søvnald sagt, ligesom hr. Niels Helveg Petersen lidt mere humoristisk også var lidt inde på, at masseødelæggelsesvåbnene var kronargumentet i beslutningen i marts måned. Nu skal jeg gøre opmærksom på, at dette beslutningsforslag ikke nævner masseødelæggelses-

våben, for, som hr. Ulrik Kragh sagde, dette beslutningsforslag drejer sig om at udvide styrken. Den anden diskussion er en helt anden diskussion, og bemærkningerne skal altså ikke være en kronik.

Men jeg skal gøre opmærksom på, at når det nævnes i resolution 1483, er det jo alt sammen i forbindelse med resolutioner, som er vedtaget tidligere. Det er refereret med henvisninger til resolutioner i FN, som præcis nævner dem. Det er ikke kronargumentet, for hvis man tager punkt IV i beslutningsforslaget for resolution 1483, kan man se, at det er dette, at Saddam Hussein ikke har villet samarbejde med våbeninspektørerne, som han med novemberresolutionen fik sin sidste chance for at gøre, der gør det. Lad mig nævne:

I første linje står der, at Irak i flere tilfælde har anvendt masseødelæggelsesvåben såvel mod militære som civile mål. Det en kendsgerning, alt andet ville jo have været forkert, og hvis vi nu havde skrevet, at han ikke har anvendt masseødelæggelsesvåben mod militære og civile mål, ville det være forkert, så det er en kendsgerning, der henvises til.

At afvæbning af Irak er nødvendig for at fjerne truslen mod den internationale fred og sikkerhed i regionen er, hvad FN lige siden resolution 678 har nævnt.

At Irak over en årrække substantielt har krænket sine nedrustningsforpligtelser i henhold til FN's sikkerhedsrådsresolutioner. Det er FN's sikkerhedsrådsresolutioner, der nævner det.

At FN's Sikkerhedsråd med resolution 1441 af 8. november 2002 beslutter at give Irak en sidste chance for at opfylde sine nedrustningsforpligtelser og undgå alvorlige konsekvenser. Det er en kendsgerning, idet man gav dem en sidste chance den 8. november 2002.

At Irak ifølge FN's våbeninspektører ikke har overholdt kravene i resolution 1441 om omgående betingelsesløst og aktivt samarbejde. Det er jo en kendsgerning. Det er jo, hvad våbeninspektørerne påpegede i deres rapporter.

At det må konstateres, at Irak dermed har forspildt sin sidste chance i medfør af resolution 1441. Det er så konklusionen, som så fortsætter.

At FN's Sikkerhedsråd tidligere har bemyndiget anvendelse – det er seks, syv, otte – af militær magt mod Irak med henblik på at gennemtvinge Sikkerhedsrådets krav og betingelser, og at denne bemyndigelse stadig væk står ved magt. Den opdateres jo med 1441.